

TKP 8. KONGRE RAPORU

*Türkiye Komünist Partisi'nin 28 Aralık 2006'da gerçekleştirdiği
8. Kongre Türkiye Konferansı'nda karar altına alınan kongre
raporunun tam metnidir.*

A. SİYASİ TEZLER

BİRİNCİ BÖLÜM: DEVLETİN ÇÖZÜLMESİ

1. Türkiye'de devlet çözülmektedir. Devletin çözülmesi, Türkiye kapitalizminin mevcut devlet aygıtını taşıyamaz hale gelmesi demektir. Özgün iç ve dış dinamiklerin ürünü olan bu çözüme süreci, sınıflar arasındaki verili güç dengeleri hesaba katıldığında, geçici bir karakter taşımaktadır. Sermaye sınıfı, kendi egemenlik aracı olan devleti daha farklı bir içerikle yeniden yapılandırmak için arayış içerisindedir. Ancak bu arayış, emperyalist ülkelerin diğer ulus devletlere karşı sürdürdüğü saldırının da etkisiyle, plansız ve derin krizlere mahkum bir seyir izlemektedir. Bununla birlikte, işçi sınıfının ağırlığını koyarak çözüme sürecini başkalaştırmaması durumunda, sürecin doğrultusu hiçbir kuşkuyla yer vermeyecek ölçüde belirgin hale gelmiştir. Şöyle ki:

a) Devlet, geçmiştekinden farklı olarak kapitalist sınıfın gereksinimlerine daha dolayimsız ve açık yanıtlar vermeye başlamış, sınıflar arasında hakemlik yapma iddiasını tamamen yitirme durumuyla karşı karşıya kalmıştır.

b) Sosyal politikalar büyük ölçüde terk edilmektedir.

c) Ekonomik, siyasal ve kültürel yaşamda yerelleşme adı altında sermayenin müdahale alanı genişletilmekte, merkezi yönetimin rolü ve sorumluluğu azaltılmaktadır.

d) İşçi sınıfının hak arama ve siyasal yaşama müdahale olanaklarını kısıtlayan yasalara ek olarak, ideolojik-siyasal süreçlerin kendisinin bizzat ticaret konusu haline getirildiği ve yoksulları tamamen dışlayan yönetme mekanizmaları oluşturulmaktadır.

2. Devletin yeniden yapılandırılmasına dönük arayışları krize taşıyan bir çözümden söz etmemizin nedeni, sürecin büyük ölçüde emperyalist ülkeler tarafından kontrol edilmesidir. Zaman zaman farklı araçlar kullanmalarına karşın, gerek ABD gerekse Avrupa Birliği, Türkiye'nin bu dönüşümden daha zayıf, daha kısıtlanmış ve gerektiğinde küçültülebilir bir ülke olarak çıkmasını hedeflemektedirler. Liberal ekonomik politikaların uluslararası tekellerin hareket özgürlüğünü alabildiğine genişlettiği hesaba katılırsa, Türkiye Cumhuriyeti'nin aynı anda hem batıyla daha gelişkin bir entegrasyona gitmesini hem de eski pazarlık gücünü korumasını isteyen statükocu kesimleri açık bir hayal kırıklığı beklemektedir. Bununla birlikte, emperyalist ülkeler, yalnızca piyasanın saldırılarına bel bağlamamakta, temel toplumsal ve siyasal sorunlardan yararlanarak Türkiye'yi Ortadoğu'nun yeniden biçimlendirilmesine en uygun çerçeveye oturtmaya dönük etkili hamleler gerçekleştirmektedirler. Krizi tırmandıran ve devletin yeniden yapılandırılmasını çözülmeye götüren, bu hamlelerdir. Kısa sayılacak bir dönemde Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığının tartışma konusu haline gelmesinin başka bir açıklaması bulunmamaktadır. ABD ve Avrupa Birliği'nin ısrarlı ve kapsamlı müdahaleleri piyasa mekanizmalarının hoyratlığı ve sınır tanımazlığı ile birleştiğinde Türkiye Cumhuriyeti'nin parçalanması/küçülmesi bir "düşünce" olmaktan çıkıp emperyalist projelerde yerini alan seçeneklerden birisi haline gelmiştir.
3. Burjuvazi, Türkiye'nin dünya kapitalist sistemine yeni bir içerik ve düzeyde eklenmesi sürecinde kontrolün

emperyalist ülkelerde olmasını kabullendiği gibi, sürecin Türkiye Cumhuriyeti'nin geleneksel yönetim mekanizmalarını aşındırmasına da onay vermiş durumdadır. Sermaye sınıfının bu yaklaşımı, asker/sivil bürokraside doğal olarak bir gerilime ve çıkışsızlığa yol açmıştır. Üst kademelerden başlayarak sermaye sınıfının bir uzantısı, kimi örneklerde ise organik bir parçası durumunda olan bürokrasinin şimdiye kadar sistemde üstlenmiş olduğu rol, söz konusu gerilim ve çıkışsızlığı ciddi bir dağılmaya taşımış ve devletin "ortak aklı" büyük ölçüde kaybolmuştur. Toparlayıcı bir stratejiden yoksun olmakla birlikte, bürokraside dönüşümün daha kontrollü olmasını isteyen pazarlıkçı unsurların varlığı bilinmektedir. Bunlarla süreci kanıksayan kesimler arasındaki sürtüşmeler, düzen içi alternatif bir programdan söz edilemediği için, açık bir kamplaşmaya yol açmamaktadır. Kaldı ki, pazarlıkçı kadrolar inisiyatifi ele almak için emperyalist ülkelerle ilişkilerde zaman zaman daha maceracı ve işbirlikçi politikaları savunabilmektedirler. Bu nedenle Türkiye Komünist Partisi, emperyalist ülkelerin dayatmalarına ve devletin yeniden yapılandırılması olarak adlandırdığı sürece karşı mücadele ederken, sistemin temel aktörleri ile bir işbirliği ya da ittifak arayışına hiçbir zaman girmeyecektir. Kabaca liberal ve statükocu olarak tanımlanabilecek kesimlerin piyasacılık, halk düşmanlığı ve işbirlikçilik açılarından birbirlerinden kayda değer farklılıkları bulunmamaktadır.

4. Devletin çözülme sürecine girmesinde, dinci gericiliğin önemli bir etkisi vardır. Kemalist devrim Türkiye'de gerici toplumsal dokuya pek az müdahale etmiş, bu yapının siyasi alana etkisini sınırlandıran etkili mekanizmalar kurarak hedeflenen kapitalistleşme süreci için uygun üst yapısal ortamı sağlamıştır. Ancak sosyalist düşünceye ve işçi sınıfının mücadelecisi bir kimlik edinmesine karşı sermaye sınıfının elindeki en etkili araçlardan birisi olan gericilik, ABD'nin Sovyetleri kuşatma stratejisinde islamiyete düşen rolün de yardımıyla, siyasi alanda kendisine her zaman bir yer bulmuştur. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra ise sistemin siyasal

alanı dinci toplumsal dinamiklerden kısmen koruyan yapısı büyük ölçüde ortadan kalkmıştır. Dinci tabanın kentleşmesi, toplumsal ve siyasal yaşamın bütün olarak dincileşmesi sonucunu doğurmuş ve dinci ideoloji kendisini yenilerken, kentli emekçi sınıfların siyasal ve ideolojik dünyasında da ağırlık kazanmıştır. İşçi sınıfı mücadelesi açısından çok ciddi bir engel yaratan bu gelişmenin sistem açısından yarattığı sıkıntının kaynağında devletin önemli kurumlarının gerici toplumsal tabandan görelî bağımsız davranabilme alışkanlıklarının tehdit altında olması yatmaktadır. Yargı, silahlı kuvvetler ve üniversitelerde, gerici toplumsal dokudan güç alan yeni siyasal aktörler ile dinci gericiliği gerektiğinde kullanan ama onunla iktidarı paylaşmaya isteksiz geleneksel bürokrasi arasında ciddi bir mücadele sürmektedir. Bu mücadele de emperyalist ülkelerin müdahale alanını iyice genişletmektedir. Bir yandan “ılımlı islam” projesiyle şu anda AKP’de yoğunlaşan dinci gericilik bölgesel projelere taşınırken, öte yandan “dinci tehdit” gerekçesiyle laik kesimler ABD’nin öncülüğünde sürdürülen “teröre karşı mücadele”ye, dolayısıyla bölge halklarına dönük saldırganlığa bağlanabilmektedir.

5. Benzer biçimde Kürt sorununun da devletin çözülme sürecine girmesinde payı vardır. Kürtlere dönük inkârcı politikalarda ısrar eden devlet bu önemli başlıkta inisiyatifi büyük ölçüde yitirmiş ve emperyalist ülkelerin planlarına tâbi hale gelmiştir. Bir dönem Avrupa Birliği’nin söz sahibi olduğu Kürt sorununda, 1999’da Öcalan’ın Türkiye’ye getirilmesi ve daha sonra Irak’ın işgal edilmesiyle birlikte ABD’nin mutlak bir ağırlığa sahip olduğu görülmektedir. Yıllarca “casus belli” olarak kabul edilen Kuzey Irak’taki Kürt devletinin artık fiili bir gerçeklik haline gelmesi ve daha da önemlisi, Türkiye’nin önüne Kürt sorununda çözüm olarak konması devletin çözülme sürecini tetiklemiştir. Türkiye Kürtlerine kıyasla küçük bir nüfusa sahip olan Irak Kürtlerinin, ABD desteğiyle önemli bir bölgesel güç haline gelerek Türkiye’nin Kürt sorununda söz söylemeye başlamaları, yakın gelecekte sermaye egemenliğindeki en önemli sorunlardan birisi olmaya devam

edecektir. Şimdiye kadar bu gelişmeye kuşkuyla bakan Türk Silahlı Kuvvetleri dahil olmak üzere, sistemin bütün kurum ve siyasi aktörleri ABD işbirlikçisi Kürt oluşumuyla ittifaka girerek ABD-İsrail-Türkiye-Kürdistan zincirini tamamlamayı kabullenmiş durumdadırlar. Ancak bu kabulleniş, sürecin getireceği ciddi maliyetlerin nasıl karşılanacağına ilişkin herhangi bir yanıt içermemektedir. Bu zincirin Türkiye’de Kürt sorununa yepyeni boyutlar getirmesi, aynı zamanda Türk dış politikasının zaten daralmış olan hareket alanını tamamen yok etmesi zayıf olmayan bir olasılıktır.

6. Devletin çözülme süreci, bir dizi devrimci olanak yaratmakla birlikte, işçi sınıfı açısından karmaşık görevler ortaya çıkarmaktadır. Süreç, şu ana kadar devrimci bir krize doğru evrilmemiştir. Zaten bu haliyle çözülme sürecine bir olumluluk yakıştırmak söz konusu olamaz. Gidişat, daha bağımlı bir ülke, sermaye karşısında daha çaresizleştirilmiş bir işçi sınıfı ve sınıfsal kimliği daha da sivriltilmiş bir devlet örgütlenmesi yönündedir. Devrimci alternatifin güçlenmesi, ancak Türkiye işçi sınıfının bu gidişata karşı etkili bir mücadele yürütmesinin ürünü olabilecektir. Bu anlamda, Türkiye işçi sınıfı yerleşmeye, merkezi iktidarın rol ve sorumluluklarının azaltılmasına, egemenliğin Avrupa Birliği’ne devrine, toplumsal ve siyasal alanın dincileştirilmesine, Kürt ve Türk halkının birbirinden koparılmasına, Türkiye’nin emperyalist projeler doğrultusunda parçalanmasının gündemde tutulmasına karşı koymadan işsizlik, yoksulluk, özelleştirme, sendikasızlaştırma gibi başlıklarda söz sahibi olamayacaktır. Türkiye Komünist Partisi’nin görevi, devletin çözülme sürecinden emperyalizmin bu coğrafyadaki hegemonyasını pekiştirerek, sermaye sınıfının ise emekçi kitleler karşısındaki konumunu güçlendirerek çıkmasını engellemektir. Bu görevin yerine getirilmesi, sosyalist devrimci bir çıkışın önkoşulu olarak görülmelidir.

İKİNCİ BÖLÜM: EMPERYALİZM ve EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE

7. Türkiye’de sosyalist devrimin baskın bir anti-emperyalist karakter taşıyacağına ilişkin öngörünün sağlam örülmüş devrimci bir stratejiye dönüştürülmesi konusunda Türkiye Komünist Partisi’nin yürüttüğü siyasal, ideolojik ve teorik çalışmalar belli bir olgunluk düzeyine ulaşmıştır. Emperyalist saldırganlığın Türkiye’de ve dünyada ortaya çıkardığı yeni sorun ve gerilimler ile bu saldırganlığın farklı kesimlerde yarattığı hoşnutsuzluk ve tepkiler emek-sermaye çelişkisinden ayrı ele alınmasalar bile, doğrudan kapitalist sömürüye bağlanamazlar. Bununla birlikte, emperyalist saldırganlığın sınıfsal değil de ulusal bir eksen- de göğüslenmesi gerektiğine ilişkin görüş, doğrudan burjuvazi tarafından emekçi kitleleri silahsızlandırıcı bir manipülasyon girişimi olarak gündeme gelmiyorsa, marksizmi ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin mirasını çarpıtmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Bu görüş ile emperyalizme karşı mücadelenin ortaya çıkardığı yurtsever görevlere “antikapitalist” konumlanışı zedeleyeceği için sırt çevirenlerin hareket noktası aynıdır: Antiemperyalizm ile antikapitalizmi birbirinden ayırmak. Oysa bugün yalnız Türkiye’de değil dünyanın her yerinde, komünist bir strateji, tek tek ülkelerin özgün koşullarına uygun bir biçimde kapitalizme karşı mücadeleyle emperyalizme karşı mücadeleyi ortaklaştırmak demektir.
8. Emperyalizm çok uzun bir süredir elinde tuttuğu inisiyatifi yitirmeye başlamıştır. Bu durum ne tek başına dünya kapitalist sisteminin iç dinamikleriyle ne de tek başına emperyalist projelere karşı halkların direnişiyle açıklanabilir. Başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkelerin ekonomik, siyasal ve askeri alanlarda vardıkları çıkmaz, kapitalizmin kriz üreten doğasının ürünü olduğu kadar, bu krizlerle baş etmek için biricik çare olarak gördükleri militarist politikaların insanlık duvarına çarpmasının da ürünüdür. Bugün dünyada egemen olan kapitalist düzenin bu politikardan radikal bir biçimde koparak varlığını sürdürmesi olanaksızdır, önde gelen emperyalist ülkelerle bir bütün olarak kapitalizmin kaderi büyük ölçüde örtüşmüştür. Öyle ki, tarih boyunca hegemonik ülkenin zaman zaman yer

- değiştirdiği emperyalist hiyerarşide bugün ABD'nin devasa ekonomik güçl¼klere karşın muazzam bir askeri/siyasal güçle korumaya aldığı başat konumunun sarsılması bile kapitalizm için öldürücü bir darbeye dönüşecektir.
9. Avrupalı emperyalistlerin ve onların temel kurumsallığı haline gelen Avrupa Birliği'nin ABD'nin yolundan gitmesinin ve var olan çelişki ve görüş ayrılıklarını kontrol altında tutmak istemesinin arka planında, ABD'nin son tahlilde kapitalist sistemin bekası için mücadele yürüttüğü gerçeği yatmaktadır. Bütün dünyada emekçi haklarının gasp edilmesi, çalışma saatlerinin uzaması, köle emeğinin yeniden yaygınlaşmaya başlaması, yaşamın bütün alanlarının metalaşması gibi sermaye sınıfının evrensel kazanımı olarak gör¼lebilecek uygulamaların tamamı, ABD'nin önc¼lüđünde sürmekte olan emperyalist barbarlığa çok Őey borçludur. Bu nedenle emperyalist ülkeler arasındaki rekabet ve çelişkileri değerlendirirken, hatta savaş olasılığı üzerinde dururken, emperyalizmden arındırılmış bir kapitalizmin mantık dışı olduğunu hatırlamak durumundayız. 1917 Ekim Devrimi'nde emperyalist ülkeleri sınırlandıran, baskı altına alan, kimi durumlarda geri adım atmaya zorlayan emekten yana çok büyük bir mevzi kazanılmıştı. Sovyetler Birliği'nin tasfiyesine varan trajik gelişmelerden önceki 70 küsur yıllık dönemde de emperyalist saldırganlığın en uç örneklerine tanık olunsa bile, tek tek kapitalist ülkelerin hareket alanının genişlemiş olduğunu kabul etmeliyiz. Oysa kapitalizm artık ABD ve diğer emperyalist ülkelerin insanlığı köleleştirme operasyonunun başarısızlığıyla birlikte meydanı terk etme dönemine girecektir.
10. Emperyalistler elde edebileceklerinden fazlasını, insanlığın paranın gücü karşısında tamamen diz çökmesini istediler ve yarıldılar. 1980'lerin başından itibaren sistematik bir biçimde yürüt¼len karşı devrimci saldırıların bir sınırı olduğu bugün daha iyi anlaşılmaktadır. Başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkeler hemen her coğrafyada önceden hesaplayamadıkları bir direnç ile karşılaşmakta. Bu direnç henüz bir karşı saldırıya dönüşmüş değildir. Emperyalizmin zayıf yanları vardır ama onun güçsüz, dağılmaya hazır sıradan bir sistem olduğunu söylemek

olanaksızdır. Yenilebilir, kendisine yakıştırılan mükemmellikten uzaktır, ama hâlâ dünyamızın temel gerçekliğidir. Çağımızın bir diğer gerçekliği, dünya sosyalist devrim süreci, kendisini yeniden hissettirmedeği sürece, emperyalizmin gerilediğinden söz etmek için erkendir. Bu nedenle emperyalizmin bugün karşılaştığı direncin karakteri iyi incelenmelidir. Birkaç örnek dışarıda bırakılıp bir ortalama alındığında, direncin sınıfsal temelinin son derece karmaşık olduğu görülmektedir. Yoksul kitlelerin özlem ve iradesine dayanmakla birlikte, emperyalizmi planlarını sürekli yenilemeye ya da kısmen geri adım atmaya zorlayan güç, “işçi sınıfı” ve aldığı bütün darbelerle karşı işçi sınıfının en diri siyasal temsilcisi olma özelliğini koruyan komünistler değildir.

Uluslararası tekeller, emekçi kitlelere dönük yeni saldırılara yönelirken Soğuk Savaş döneminin ittifaklar politikasında önemli değişiklikler yapmak zorunda kaldılar. Siyasal düzlemde birçok ulus-devlet, ideolojik düzlemde kimi milliyetçi ve dinci akımlar emperyalizmin dolaylı ya da doğrudan darbelerine maruz kaldılar. Bu emperyalizm açısından bir tercihten öte bir zorunluluktur. Krizin başka türlü geçirilmesi söz konusu olmayacaktı; Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin ortadan kalkmasının yarattığı boşluğa büyük bir kuvvet ve zincirlerinden boşalmış bir yayılmacı histeriyle saldırdılar. Saldırının şiddetiyle orantılı güçlü bir direniş ortaya çıktı. Kimi örneklerde bu direniş İslamcı bir nitelik kazandı, devrimci olmayan iktidarların ürünü oldu, devlet bürokrasisinden kopan unsurlar tarafından örgütlendi; kimi örneklerde ise devrimci iktidar ya da hareketlerin mücadelesi ile özdeşleşti. Bu karmaşada komünistler somut gelişmeleri incelemeli, Irak, Afganistan ve Lübnan’da direnişin yapısını çözümlmeli, Venezuela ve başka Latin Amerika ülkelerindeki devrimci gelişmeleri değerlendirmeli, İran ve Suriye’nin ABD planlarına karşı koyma beceri ve niyetini yakından takip etmeli, başta Ortadoğu, Balkanlar ve Latin Amerika olmak üzere dünya ölçeğindeki güçler dengesini sarsan yer değiştirmeleri hesaba katmalıdırlar. Ortaya yeni olanaklar çıkmış, komünistlerin tek tek ülkelerdeki mücadele hedeflerinin yeniden gözden geçirilmesini zorunlu kılan zengin bir deney

birikmiştir. Ancak emperyalizme karşı mücadelenin sosyalizm hedeflenmeden ve işçi sınıfının ağırlığı olmadan arızı kalacağı, soluğunun tükeneceği de dikkate alınmalıdır. Komünistler için önemli olan, yeni yeni anti-emperyalist güçler keşfetmek ve onlarla ittifak arayışına gitmekten çok, emperyalizme karşı mücadelenin yakıcılığını hissetmek olmalıdır. Emeğin kavgasını emperyalizme karşı mücadeleyle birleştirmek, emperyalist ülkeler dahil olmak üzere bütün ülkelerdeki komünistlerin temel görevidir. Bu görev yerine getirildiği sürece gerçek ve devrimci ittifaklar kurulabilir, işbirliklerine gidilebilir. Unutulmamalıdır ki, bugün bazı ülkelerde emperyalizme karşı mücadelede dinci ya da milliyetçi akımlardan söz ediliyor olmasında, komünistlerin ve işçi sınıfı hareketinin bıraktığı boşlukların payı büyüktür.

11. Türkiye’de emperyalizme karşı mücadele, daha Kurtuluş Savaşı tamamlanmadan işçi sınıfının ve komünist hareketin üzerine yüklenen tarihsel bir sorumluluk haline gelmiştir. Türkiye’nin zayıf burjuva güçlerinin işgale karşı Birinci Dünya Savaşı’nın hemen ertesinde giriştikleri silahlı mücadele, emperyalistlerle kapsamlı bir hesaplaşmayı değil, onlara Anadolu’daki yeni iktidarı kabul ettirmeyi hedefliyordu. Bu nedenle daha sonra gelişen bağımlılık ilişkisi, Mustafa Kemal sonrası yönetimlerin açık tercihleri kadar, başından itibaren emperyalist dünya karşısında pazarlıkçı bir tutumu benimseyen kemalist hareketin sınıfsal temeli ve Türkiye burjuvazisinin nesnel gereksinimleriyle de açıklanmak durumundadır.

Burjuva devriminin belli bir süreliğine de olsa emperyalist sistemden mutlak bir kopuş iddiası taşınamaması, sonraki dönemlerde “bağımsızlık”çı ideolojinin neredeyse tamamen sol tarafından temsil edilmesine yol açtı. Solun ve Türkiye işçi sınıfı hareketinin 1960’lardaki yükselişine de damga vuran özelliklerden birisi yine “bağımsızlık” talebidir. Sovyetler Birliği’ne karşı mücadelenin cephe ülkelerinden birisi haline gelen kapitalist Türkiye’nin bütünüyle ABD emperyalizminin etkisine açılması ve bağımlılık ilişkilerinin yakıcı bir gündem haline gelmesi zaman zaman sosyalizm hedefinin üzerinin örtülmesi ve bağımsızlığın bir burjuva demokratik görev olarak algılanmasına neden oldu. Oysa Türkiye’de ülkeyi emperyalist sistemin

yörüngesinden çıkartacak şiddette bir enerjiyi ancak sosyalist devrim yaratabilirdi. Kaldı ki, işçi sınıfının toplumsal kurtuluş mücadelesinde birlikte yürüyebileceği sınıf ve katmanların dışında emperyalizmden kopuş arayışı içerisinde olan sınıfsal güçler hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Bugün de emperyalist proje ya da uygulamalardan şikayetçi olan bazı burjuva kesimlerin tutumu en fazla pazarlıkçılıkla açıklanabilir. Bu kesimlerin sözcülerinin emperyalist ülkelerden daha fazla rol ve pay istedikleri ve emperyalist sistemin dışında bir Türkiye'yi hayal dahi edemedikleri açıkça görülmektedir. Bununla birlikte, emekçi sınıflar ve küçük burjuvazi içerisinde sosyalist bir perspektife hiç sahip olmayan ama emperyalist bağımlılıktan samimi olarak kurtulmak isteyen küçümsenmeyecek bir kesim vardır. Son yıllardaki gelişmelerden dolayı genişleyen bu kesim aynı anda hem milliyetçi hem dinci hem de liberal ideolojilerin etkisi altındadır. Bu kesimde yer alan milyonlarca kişinin söz konusu ideolojilerin etkisinden kurtarılmaları ve tutarlı bir anti-emperyalist mücadelenin unsurları haline getirilmeleri onların ille de sosyalizm perspektifine ikna edilmelerini gerektirmez. Sosyalizm mücadelesi ile bağımsızlık mücadelesini birleştirecek olan, bunu programatik ve stratejik düzeylerde gerçekleştirebilmiş bir işçi sınıfı partisinin etkinliği ve bu partinin anti-emperyalist mücadele cephesini emek-sermaye çelişkisinin uzağında değil bu çelişki temelinde kurma iradesidir.

- 12.2005 Şubatı'nda Türkiye Komünist Partisi'nin çağrısı ve öncülüğünde kurulan Yurtsever Cephe, önümüzdeki dönem yakıcı antiemperyalist görevleri işçi sınıfı perspektifinden ayrılmaksızın yerine getirmeyi başarabileceğini göstermiş durumdadır. Bu nedenle ve bir kez daha, TKP'nin Yurtsever Cephe'ye geçici bir araç ya da açılım gözüyle bakmadığına ilişkin sık sık yinelenen vurguyu TKP'nin 8. Kongresi'nde yineliyor ve kayıt altına alıyoruz. Kurulduğundan bu yana önemli antiemperyalist eylemlere imza atan Yurtsever Cephe Türkiye'nin bugünkü koşullarına uygun ve emperyalizme karşı mücadelenin hızlı değişen gereksinimlerine yanıt üretebilecek özgün bir örgütlenmedir. Bu örgütlenme;

- a) Farklı siyasal örgütlerin değil, emperyalizm ve işbirlikçilerin cephesine karşı ilkeli bir mücadele vermek isteyen, bu mücadelede komünistlerin rol ve ağırlığından rahatsızlık duymayan toplumsal güçlerin cephesidir;
- b) Bir devrimci siyasi partiden farklı olarak, gücünü merkezi bir yapılanmadan çok, açık ve yalın ilkeler etrafında örülen taban inisiyatiflerinden almaktadır;
- c) Bütün sınıfları birleştiren bir “ulusal çıkar” olduğu yalanına dayanarak sermayenin emekçi kitleler üzerindeki tahakkümünü kolaylaştıran milliyetçi ideolojinin karşısına, memlekete sahip çıkarak emperyalist yağmaya dur diyen emekçi kitlelerin yurtseverliğini koymaktadır;
- d) Dünyada ve Türkiye’deki gelişmelere müdahale ederken “emperyalizm” olgusuna özellikle odaklanmakta ama sınıf mücadelesinin diğer başlıklarına kayıtsız kalmayarak değişik gündemler arasındaki bağlantıyı koparmamaktadır.
13. Yurtsever Cephe, bugün geldiği noktada kendi özgün mekanizmalarını yaratmış, partili olmayanlarla olanlar arasındaki ilişkiyi eşit ve özgür bir bağlama yerleştirmiş, Türkiye Komünist Partisi ile mesafesini “hukuki” ve siyasal düzeyde tarif etmiş, kısacası “TKP ile ilişkisi” konusundaki soru işaretlerini büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Bundan sonrası, Yurtsever Cephe’nin kendi program ve ilkeleri doğrultusunda gerçek bir toplumsal hareket haline dönüşüp dönüşmeyeceğine bağlıdır.
14. Yurtsever Cephe’nin yaşamsal görevlerinden birisi, Türkleri ve Kürtleri bir bütün olarak birbirlerinin karşısına koyan her tür “milliyetçi” eğilim ve akıma karşı, başta bu iki ulustan olmak üzere bütün emekçi ve yoksul kitleleri antiemperyalist bir zeminde birleştirmek ve ortak bir mücadeleye yönlendirmektir. Eğer kendi haline bırakılır ve özel araçlar geliştirilmezse, Türkiye’de yurtsever kimliğin oluşumunda Kürt unsuru zayıf kalacak ve işçi sınıfı hareketi açısından telafisi çok güç sorunlarla karşılaşılacaktır. Son dönemde ülkemizde yaygınlaşan Amerikan karşıtlığının önemli bir kaynağının ABD’nin “Kürt sorunu”ndaki tutumu olması, konuyu iyiden iyiye karmaşıktırmaktadır.

Emperyalist ülkelerin Kürt sorunundaki projelerine karşı çıkmakla hiçbir ilgisi olmayan ve “Kürtlere karşı Türklerin desteklenmesini talep etmek” biçiminde basitleştirebileceğimiz bu milliyetçi yaklaşımlara karşı cesur bir tavır almak, bu yaklaşımların etkisi altındaki geniş yığınlar üzerinde siyasi ve ahlaki bir baskı kurmak gerekmektedir. Bu nedenle Yurtsever Cephe, emperyalist projeleri elinin tersiyle itip ortak bir yurtsever kimlik oluşturmaya istek duyan Kürt unsurları cesaretlendiren, öne çıkartan ve çoğaltan bir tarz geliştirmek zorundadır.

15. Türkiye Komünist Partisi Türk, Kürt, bu topraklarda yaşayan tüm emekçilerin partisidir. Üye yapısıyla, politikalarıyla, bölgesel gelişmelere dönük tutumuyla bu özelliğini korumaya, güçlendirmeye özen göstermektedir. Bununla birlikte, ezilen bir ulus olarak Türkiye ve bölgedeki siyasal, kültürel ve demografik ağırlıkları, Kürtleri özellikle öne çıkarmaktadır. TKP konuyu birbiriyle bağlantılı üç düzlemde ele almaktadır. Birincisi bir devrimci dinamik olarak Kürt hareketi, ikincisi emperyalizmin Ortadoğu ve Türkiye’deki etkinliği açısından Kürt sorunu, üçüncüsü bir sınıfsal kuvvet olarak Kürt emekçileri. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra ciddi ölçülerde zayıflayan Türkiye işçi sınıfı hareketinden bağımsız bir çıkış yapan Kürt hareketi, bölgesel koşulların da yardımıyla bir süre devrimci karakterini korumuş, ayrıca Kürt coğrafyası söz konusu olduğunda siyasal canlılığı güneyden kuzeye kaydırmıştı. Türkiye solundan ayrı ve bağımsız bir devrimci Kürt hareketinin sınırları da bu dönemde açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Sınıfsal açıdan en ileri unsurları Türkiye’nin batısında ve Avrupa’da yaşayan Kürtlerin “ulusal” nitelikli bir mücadeleyi uzun süre devrimci bir çizgide tutmalarının nesnel ve öznel nedenlerle mümkün olmadığı görülmüş ve ağırlığı bir kez daha güneye kaymaya başlayan Kürt sorunu emperyalist projelerin konusu haline gelmiştir. Bugün bir devrimci dinamik olarak Kürt hareketinden söz etmek olanaksızdır, Kürt sorunu “emperyalizmin bölgesel açılımları” ve emekçi hareketin merkezi gündemlerinden birisi olarak değerlendirilmelidir.

16. Bir ulusal sorun ve dinamiğin emperyalist ülkeler tarafından değerlendirilmek istenmesiyle ilk kez karşılaşmıyoruz.

Emperyalizmin henüz doğum aşamasında olduğu 19. yüzyılın son çeyreğinden başlayarak, bugüne kadar “ulusal sorun” olarak tanımlanabilecek bütün başlıklar emperyalist projelerin vazgeçilmez parçası oldular. Birinci Dünya Savaşı öncesi ve sırasında emperyalist odaklar “uluslara özgürlük” sloganını kullanarak ve başka halkların acılarını ahlaksızca istismar ederek birbirlerinin üzerine çullandılar. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, ezilen uluslara gerçek kurtuluş kapısını araladığı oranda emperyalist ülkelerin “ulusal sorun”la oynama yeteneğinde ciddi bir azalma oldu. Ancak yine de yalnız köklü sömürgeci gelenekleri olan Fransa ve İngiltere değil, emperyalist pratiğe farklı bir mirası devralarak yönelen ABD ve Almanya ezilen ulusların özgürlük arayışını kendi emperyalist projeleri içerisine yerleştirmek konusunda her fırsatı değerlendirdiler. Sovyetler Birliği'nin dağılması, onlara çok büyük bir fırsat sundu. Zaten sosyalizmin Avrupa'dan tasfiye edilmesi için yürütülen sinsi ve sabırlı faaliyetlerin bir parçası olan “ulusal ve etnik ayrılıklar” 1990'ların başından itibaren emperyalist ülkelerin Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'daki yayılma stratejisinin temel araçlarından birisi olageldi.

Türkiye Komünist Partisi, bütün bu gelişmeleri yok sayarak “ulusların kaderlerini tayin hakkı” ilkesini mutlaklaştıran bir yaklaşımı uzun bir süredir reddetmektedir. Bu tutum zamanında Yugoslavya için geçerli olmuş ve uzun yıllar barış içinde bir arada yaşayan ulusların emperyalistler tarafından birbirlerine karşı kışkırtılmasına, bu ülkenin parçalanmasına ve her bir parçanın tamamen uluslararası tekellerle savaş baronlarının denetimine girmesine tavır alınmıştır. Gelişmeler “özgürlük arayan” ulusların kaderlerinin emperyalistler tarafından teslim alındığını göstermiştir. ABD bugün bölgemizdeki en büyük uluslardan birisi olan Azerilerin ayrılıkçı bir yönelime girmesi için İran'da zaman zaman Türkiye Cumhuriyeti ve bazı Kürt örgütleri tarafından desteklenen örtülü faaliyetlerde bulunmaktadır. İran'daki molla rejimine hiçbir sempati beslememekle birlikte, Türkiye Komünist Partisi bu faaliyetlerin İran'da yaşayan emekçi kitleleri bölgeceğinin, ABD'nin bölgedeki ağırlığını artıracığının ve en kötüsü halklar arasına yeni düşmanlık

tohumları ekeceğinin farkındadır. Ne yazık ki, ABD benzer bir yaklaşımla yıllar boyu büyük acılar çekmiş olan Irak Kürtlerini bölgesel planlarının içerisine yerleştirmeyi başarmış ve bugün işgal altında büyük bir direniş gösteren Irak'ta kendisi için güvenli bir bölge yaratmıştır. TKP'nin Irak'taki oluşuma dönük tutumu, Kürtlerin devlet kurma hakkını tanımamaktan değil, bu hakkın bugünkü uluslararası koşullarda bütünüyle emperyalist projelere bağımlı hale gelmesinden kaynaklanmaktadır. Bu o kadar böyledir ki, ortaya çıkmakta olan Kürt devletinin İsrail'den sonra bölgedeki tek müttefiki, aradaki sorunlara karşın Türkiye Cumhuriyeti'dir.

17. Bu koşullarda Türkiye Komünist Partisi,

- a. Kürt sorununu antiemperyalist bir temelde değerlendirmenin biricik enternasyonalist tutum olduğunu kamuoyuna bir kez daha açıklar;
- b. Türkiye burjuvazisinin Kürtlere dönük inkarcı ve imhacı politikaları sürdürürken Irak'taki işbirlikçi Kürt liderliğiyle askeri, ekonomik ve siyasi yaklaşma içerisine girmesinin sınıfsal mantığına dikkat çeker ve Irak'taki Kürt yoksullarının işgale karşı direniş cephesinde yer almalarını arzularken, Türkiye'deki Kürt emekçilerini emperyalizme ve sömürüye karşı Yurtsever Cephe'de örgütlenmeye çağırır;
- c. Kürt sorununda birlikçi, antiemperyalist, sınıf perspektifine sahip düşünce ve pratiğin geriye çekilmesinin ağır sonuçları olduğunu hatırlatır; Türk liberalleri ve milliyetçileri ile Kürt liberalleri ve milliyetçilerinin ABD'nin başını çektiği emperyalist ülkelerin açılımlarına bağımlı hale geldiğine işaret eder ve bu koşullarda ezen ya da ezilen ulus milliyetçiliğine hoşgörü ile yaklaşmanın söz konusu olamayacağını, bölgemizde Türk ve Kürt milliyetçiliğinin birbirlerini tamamlayarak ABD'ye büyük bir hareket serbestliği sağladığını vurgular;
- d. Türkiye'de Kürtler arasındaki anti-emperyalist damarın pragmatik yaklaşımlar uğruna kurutulmaması için ortaya çıkacak her tür fırsatı değerlendirmeye hazır olduğunu ilan eder.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI

18. Türkiye’de sosyalizm mücadelesinde aşılması artık yaşamal hale gelen engel, işçi sınıfının örgütsüzlüğüdür. Sıradan, bildik, denenmiş yöntem ve araçlarla bu sorunun üstesinden gelinemeyeceği açıktır. Konuya ilişkin yoğun, cesur ve sürekliliği olan bir çalışma yürütmek için yeterli güncel veri ve teorik donanım olmasına karşın, işçi sınıfını ataletle iten temel neden olan bölünmüşlüğe yeterince odaklanılmaması partinin sonuç alıcı hamleler yapmasını geciktirmektedir. Hemen herkesin diline düşen “bölünmüşlük” gerçeği karşısında yarım yamalak çözüm yolları denemenin hiçbir getirisi kalmamıştır. “Emek güçlerinin birliği” gibi kimsenin inanmadığı söylemlerle sorunun çözülmeyeceği de bellidir. Zaten sorun biraz da burada başlamaktadır. İşçi sınıfı kendisini bir sınıf olarak hissetmeyecek ölçüde bölünmüştür, bu bölünmüşlüğü veri alıp, bu bölünmüş zeminde parça parça örgütlenip daha sonra “emek güçlerinin birliği”ni sağlamaya çalışmak anlamsız bir uğraştır. Bugün işçi sınıfının bütün mücadele alanlarında “bölünme”ye meydan okuyan, birleştiren ve sınıfı yoğunlaştıran bir tarza ve bu tarza uygun araçlara gereksinimi vardır. Sorun, tek başına “siyasal örgüt” düzleminde çözülemez, çünkü sınıf ekonomik mücadele alanına ayağını attığı andan itibaren burjuva toplumunun kendisini parçalayan/bölen mekanizmalarını benimsemiş örgütlerle karşılaşmaktadır. Sendikaların işçi sınıfının çok küçük bir bölümünü kapsamakta oluşu, oynadıkları olumsuz rolü hafife almamızı gerektirmez. Bugün sendikal yapılar, temsil ettikleri örgütsel gücün çok ötesinde ağırlık ve etkiye sahiptir. Ayrıca sendikalar bu halleriyle işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi için gerekli ara temas yüzeyini kısırlaştırmakta, hatta çürütmektedir. Dolayısıyla işçi sınıfının bölünmüşlüğü-nü sınıfın örgütlenmesinin önüne geçen etmen olmaktan çıkarılmak için sendikal alana köklü bir müdahalede bulunmak zorunludur.

19. İşçi sınıfı bölünmüştür. Çalışanlar, geçici işçiler, işsizler, emekliler; sözleşmeli işçiler, kadrolu işçiler; beyaz yakalılar, mavi yakalılar; sendikalılar, sendikasızlar; sigortalılar, kayıtsız

işçiler; sanayi işçileri, tarım işçileri, hizmet sektörü çalışanları; kamuda çalışanlar, özelde çalışanlar; memur statüsünde olanlar, işçi statüsünde olanlar; sermaye sınıfı tarafından yıllarca dayatılan 28 adet işkolu (bu sayı 2005 yılında hazırlanan ancak yasalaşmayan tasarıda 18'e düşürülmüştür)... İşçi sınıfı bunların hepsiyle bir bütündür, geliştirilen her araç bu bütünlüğü kucaklamayı hedeflemelidir. İşçi sınıfı partisi, belli öncelikleri gözetmesine karşın, merkezi siyaset ve örgüt anlayışı sayesinde sınıfın bütününe kucaklamak, onu birleştirmek için uygun bir ortam sağlamaktadır. Ancak ülkemizde “emek örgütleri” olarak adlandırılan sendika ve odalar tam tersine “bölünmüş” zemin üzerinde faaliyet göstermektedir. Herhangi bir antidemokratik uygulama ve sendikalar yasasının eski ya da yeni haliyle sendikaları kadük eden maddeleri “emek örgütleri”nin durumuna mazeret oluşturamaz. Yine sermayenin üretim sürecini işçi sınıfının örgütlenmesini güçleştirecek tarzda şekillendirme girişimleri de, bütün önemine karşın sendika ve diğer emek örgütlerinin yaşadığı tıkanmayı açıklamamaktadır. Emekçi sınıfların çıkarları açısından bakıldığında bugün meslek odalarının anlamı ve doldurdukları boşluk radikal biçimde sorgulanmalıdır. Mühendislerin, teknik elemanların, hekimlerin, avukatların proleterleşme sürecinde büyük mesafeler alınmışken, bütün bu kesimleri işçi sınıfından uzakta konumlandırmaya yarayan yapılanmaların “emek örgütü” olarak öne çıkarılması şaşırtıcıdır. Birçok ülkede sağın elindeki bu örgütlerde solun ağırlık sahibi olması, sözünü ettiğimiz olumsuzluğu ortadan kaldırmamaktadır. Tam tersine, sanki bunlar kurumsallıklarıyla doğal olarak işçi sınıfının mücadele araçlarıymışçasına, bu örgütlerin içinde yürütülmesi gereken mücadele geriye çekilmekte, çoğu kez kongre kulislerine indirgenmektedir. İşçi sınıfının meslek örgütlerine sıkıştırılmak istenen eğitilmiş işçilere gereksinimi vardır. Ama ne olmaktadır? Bu örgütlerde sürdürülen anlamlı çalışmalar, kimi başlıklarda alınan sınıf tavrı, işçi sınıfının birliğinden çalınan enerji hesaba katıldığında, büyük ölçüde değersizleşmektedir. Artık öncelik işçi sınıfının birliğidir.

Benzer biçimde, bugün Türk-İş, DİSK, KESK ve Hak-İş'in birbirinden ayrı durmalarının nedeni, sermaye sınıfının

“bölünme”yi teşvik etmesi ve sendikal yapıların da bundan nemalanmalarıdır. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş yönetimlerinin temel sendikal konularda birbirlerinden farklı düşüncelere sahip olmadıkları açık bir biçimde görülmektedir. Ayrı yasal mevzuata mahkum edilen kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını yasal sınırları zorlayarak işçi sendikalarının bünyesinde kazanabilecekleri aşıkarken, bölünmüşlük çoğu kez yan yana gördüğümüz DİSK ve KESK yönetimleri tarafından kabullenilmiş ve Türkiye işçi sınıfı -bağlı sendikalar ve meslek odaları hesaba katıldığında 100’ü aşkın örgüte dağıtılmıştır. Buna bağımsız sendikaları da eklediğimizde ortaya şaşırtıcı bir manzara çıkmaktadır. Herkes “birlik” derken, işçi sınıfı sermaye sınıfının ekonomik, yasal ve siyasal düzenlemeleriyle bölünmektedir! Çünkü “birlik” ideolojik/siyasal düzeyde burjuvazi ile uzlaşılarak sağlanmakta, işçi sınıfının değişik kesimlerinin güçlerini birleştirmeleri hedefi “platform”lara havale edilmektedir. Artık tam tersini yapmanın zamanı gelmiştir. Sınıf uzlaşmacısı, sermaye işbirlikçisi kesimlerle açık bir bölünme göze alınmalı ama sınıfı nesnel bir zeminde birleştiren yeni ve yaratıcı bir açılım geliştirilmelidir.

20. Türkiye işçi sınıfının parçalanması elbette tek başına örgütsel/kurumsal bir çerçevede ele alınamaz. İşçi sınıfına dönük ideolojik kuşatma, sınıfı kimliksizleştirdiği oranda üretim sürecinin farklı nesnelliklerine mahkum etmiş, işçilerde kolektif bir sınıfın parçası olma bilinci gelişmemiştir. İşçi sınıfının egemen ideolojinin etkisi altında kalması neredeyse kanıksanmış, sendikalar bu etkinin kalıcı olması için her tür çabayı gösterirken bazı sol anlayışlar işçi sınıfının bu etkiyi kırmaksızın devrimci misyonlarını taşıyabileceğine ilişkin bir düşüncüyü sistematik biçimde propaganda etmişlerdir. Oysa milliyetçilik, İslamcılık, liberalizm ve sosyal demokrasi işçi sınıfının atomize olmasına yardımcı olmakta, onu mezhepçiliğe, cemaat kültürüne, hatta zaman zaman ırkçılığa sürüklemektedir. Bu nedenle, işçi sınıfının birliğini sağlamaya dönük siyasal/örgütsel açılımlar, ancak bu açılımlara çok güçlü ideolojik müdahaleler eşlik ettiği sürece başarılı olabilir. Yurtseverlik, bu ideolojik müdahaleler için yeterince güçlü bir altyapı oluşturmaktadır.

21. Türkiye işçi sınıfı 1960'lı yıllarda bütün zaaflarına karşın çok büyük tarihsel anlamı olan TİP-DİSK gerçeğini yaşadı ve yaşattı. Bu iki örgütün serpilip gelişmesi ve solun genel yükselişi, 15-16 Haziran gibi özel kesitler sırasında doğrudan işçilerin inisiyatifi sonucunda kurulan ve işyerlerine yaslanan örgütlenmeler için de olanak yarattı. Daha sonraki dönemlerde bazı yerellik ve sektörlerde tanık olduğumuz bu tarz örgütlenmeler ne yazık ki Türkiye işçi sınıfını karakterize eden bir olgunluk ve sürekliliğe hiçbir zaman kavuşamadı. Kendiliğindenlik yönü ağır basan, parti ile sendikaların tam olarak karşılayamadığı bir gereksinime denk düşen yatay örgütlenmeler Türkiye komünist hareketinin teorik ve pratik bir sorunu olmaya devam etti. Şu ana kadarki veriler ışığında, Yurtsever Cephe'nin en devingen ve süreklilik taşıyan unsurları haline gelen "işçi inisiyatışeri"nin birçok açıdan bu boşluğu doldurabilecek bir araca dönüşebileceği anlaşılmaktadır. Önümüzdeki dönemde işçi inisiyatışerinin Yurtsever Cephe'nin asli misyonundan enerji çalmadan, tam tersine bu misyonu sınıfın fiziki ve ideolojik ağırlığıyla güçlendirerek, siyasi ve ekonomik mücadele alanları arasındaki kopukluğu ve en önemlisi işçi sınıfının parçalanmışlığını giderecek bir etki kazanması olanaklıdır. Sendikal alanın kendi iç dinamikleriyle bir silkiniş ve daha önemlisi kopuş yaşayamayacağını açık biçimde belli olduğu bir dönemde Yurtsever Cephe'deki işçi örgütlenmelerinin bu tür bir iddiayı ortaya atmaları tarihsel bir sorumluluk olarak değerlendirilmelidir.

22. Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfı temelini güçlendirici bir dönüşüm için gereken altyapıya sahip durumdadır. Yaklaşan seçimlerin parti örgütlerine bindireceği yüke karşın, bu dönüşüm için hiç zaman yitirilmemeli, partinin bütün dokusunda işçi sınıfı içerisindeki örgütlenme çalışmalarına yoğunlaşılmalı, adeta bir seferberlik başlatılmalıdır. İşçi sınıfının "kendine özgü" sorunları olduğuna dair ekonomist yorumları tamamen bir kenara atan parti, Yurtsever Cephe'nin yardımıyla daha sistematik hale gelen işçi çalışmalarını sadeleştirici ve toparlayıcı bir yaklaşımla ele almayı ısrarla sürdürmelidir. Bugün sermaye sınıfının saldırılarına tekil başlıklar üzerinden verilmeye

çalışılan tepkiler giderek cılızlaşmaktadır. Oysa parti, işçi sınıfının değişik kesimlerini “ortak” gündemlerde birleştirmek ve tavır almaya özendirmek konusunda şimdiye kadar etkili bir biçimde kullanamadığı siyasal ve ideolojik olanaklara fazlasıyla sahiptir. Öte yandan işçi inisiyatiflerinin kurulması ve partide sektörel örgütlenme doğrultusunda gerçekleşen yeni yapılanma, azımsanmayacak sayıda işçi önderinin yetişmesine yardımcı olmuştur. Parti içi yaşantıda bu gelişmenin hesaba katılması ve ortaya çıkan devrimci enerjiden partinin güçlendirilmesi için yararlanılması gerekmektedir.

B. KARARLAR

KARAR NO: 1 İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ GÜCÜNÜ ARTIRMAK İÇİN

1. Sendikal yapılar bugün Türkiye işçi sınıfını temsil eden örgütler olmaktan çıkmıştır.
2. Sendikalar bir silkiniş için gerekli iç enerjiden yoksundur.
3. Sendikalar işçileri sermaye politikalarıyla birleştirmekte, buna karşın değişik katman, kesim ve çıkarılara bölmektedir.
4. Sendikal alandaki silkiniş yönetim değişikliklerine indirgenemeyecek kadar köklü olmalıdır.
5. Mevcut bölünmüşlüğü ve bu bölünmüşlüğü dayatan yasal düzenlemeleri veri almayan, tamamen farklı bir örgütlenme anlayışı Türkiye işçi sınıfının gündemine sokulmalıdır.
6. Sendikalarda ve asıl olarak sendikalara üye olmayan işçiler içerisinde bu yapılanmanın ilkeleri propaganda edilmeli, bütün sendika ve meslek odalarında bu ilkeler etrafında etkili bir çalışma yürütülmelidir.
7. Alternatif bir sendikal odak işçi sınıfını ayağa kaldırabilmek ve birliği sağlayabilmek için sermaye egemenliğinin parçası olan unsurlardan kopmayı göze almalıdır.
8. Mevcut sendikal yapılarda köklü bir altüst oluş zorlanmalıdır. Bununla birlikte bugünkü veriler dikkate alındığında, dışarıdan

ve içeriden ne denli etkili bir müdahale yapılırsa yapılsın, silkinin bu sendikal yapılarda gerçekleşmemesi güçlü olasılıktır. Bu durumda yeni ve özgün bir alternatif yaratma konusunda hızlı ve cesur adımlar atılmalıdır. Bu çerçevede Yurtsever Cephe'nin emekçi inisiyatiflerinin önemli bir referans noktası ve dinamizm kaynağı olarak dikkate alınacağı açıktır.

9. Konuyu etrafla değerlendirme ve Türkiye işçi sınıfının gereksindiği sendikal hareketin programatik ilkelerini netleştirmek için zaman yitirmeksizin bütün kesimlerden işçi temsilcilerinin katılacağı bir konferans düzenlenmelidir.

KARAR NO: 2 TÜRK ve KÜRT HALKININ BİRLİĞİ İÇİN

1. Kürt sorununa ilişkin Sosyalizm Programına yazılan ilke ve hedeflerin güncel bağlantılarıyla birlikte emekçi kitlelere anlatılması için eldeki seslenme araçlarının etkili bir biçimde kullanılması ve bunların yetersiz kaldığı durumlarda yeni araçların geliştirilmesi konusunda parti merkezi daha fazla çaba göstermelidir.
2. Partinin Kürt emekçiler içerisinde yaygın bir örgütlenme sürecine girmesi için yeni ve köklü örgütsel düzenlemeler yapılmalıdır.
3. Tüm topluma ve konuyla ilgili bütün taraflara ABD ve Avrupa Birliği planlarını deşifre edici ve bozucu sistematik girdi yapılmalı, bu doğrultuda tek başına propaganda araçları değil, diyalog kanalları da geliştirilmelidir.
4. Kürt siyasi örgütlerinin “var olma ve siyaset hakkı”nın önünü açan yasal süreçler desteklenmelidir.
5. Emperyalist, milliyetçi ve liberal çözümlerin dışında Türk ve Kürt emekçilerinin ortak kurtuluşunu hedefleyenlerin bir araya geldiği bir konferans en kısa sürede düzenlenmelidir.
6. Kürt sorununda birlikçi, devrimci ve ortaklaştırıcı adımlar atılması için milliyetçi ve liberal düşüncenin kuşatması altındaki Türk halkına dönük ideolojik ve siyasal çalışmalar yoğunlaştırılmalı, Kürt sorunun aynı zamanda Türk sorunu da olduğu vurgulanmalıdır.

KARAR NO: 3 EMEKÇİLERİN SEÇİMLERE DAMGA VURMASI İÇİN

1. Türkiye Komünist Partisi, seçimlere kendi adıyla ama Yurtsever Cephe'nin olanak, politika ve adaylarıyla girmeyi daha önce karara bağlamıştır. Türkiye'nin bütün yurtsever güçlerini bu karara ortak olmaya, seçim sürecinde Yurtsever Cephe'yle birlikte çalışmaya ve onu desteklemeye çağırıyoruz. Önümüzdeki seçimlerden Türkiye işçi sınıfının yepyeni güç ve enerjiyle çıkmasını sağlamak ellerimizdedir. TKP Kongresi, bu bilinçle aylar öncesinden Türkiye'nin dört bir yanında propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmeye başlayan Yurtsever Cephe'nin dostları selamlar, Türkiye Komünist Partisi'nin seçim sürecinde emekçi sınıfların çıkarlarını tam bir devrimci seferberlik anlayışıyla savunacağını ilan eder.

KARAR NO: 4 EMPERYALİST SALDIRILARI PÜSKÜRTMEK İÇİN

1. Halkın Avrupa Birliği'ne üyeliğe desteğinin azaldığına ilişkin veriler ve konunun eskisine göre daha az gündeme getirilmesi, AB'ye üyelik sürecinde emekçi halkımızın yaşadığı yıkımın hafiflediği anlamına gelmemektedir. Süreç, eskisine göre daha örtülü ama bütün boyutlarıyla işlemeye devam etmektedir. TKP başından beri kararlı bir biçimde karşı durduğu ve emperyalist bir saldırı olarak değerlendirdiği AB üyelik süreci konusunda bütün yurtsever güçlerin uyanık olmaya devam etmesi gerektiğini açıklama gereği duymaktadır.
2. Türkiye Komünist Partisi'nin 2004 Konferans belgelerinde yer alan "Avrupa Birliği ve üyelik sürecine ilişkin değerlendirmeler", bugün de geçerliliğini olduğu gibi korumaktadır. Parti, bu değerlendirmeler ışığında emekçi kitlelere seslenmek, onları örgütlemek ve harekete geçirmek için elindeki bütün olanakları seferber etmelidir.
3. Türkiye Komünist Partisi, Avrupa'daki dost ve kardeş partileri "AB'ye üyelik sürecinin Türkiye'nin demokratikleşmesine yardımcı olacağı"na ilişkin yaklaşımı bütünüyle terk etmeye davet eder. Türkiye işçi sınıfıyla, komünistleriyle, ilericileriyle dayanışmak, antidemokratik uygulamaları protesto etmek

için Avrupa Birliği'nin aracılığına gereksinim olmadığı açıktır. TKP, gerici burjuva iktidarla tavizsiz bir mücadele sürdürürken, Türkiye'nin emperyalist ülkeler ya da kurumlar tarafından mäsaya yatırılmasına ve amacı belli birtakım dayatmalarla karşı karşıya getirilmesine kayıtsız kalamaz. Türk ve Kürt emekçilerinin gerçek dostu olan Avrupalı komünist ve işçi partilerinden konuya bu duyarlılığı gözeterek yaklaşımlarını bekliyoruz.

4. Türkiye Komünist Partisi, Kıbrıs'ın bağımsız, birleşik, bütün yabancı üs ve askerlerden arındırılmış, egemen bir ülke haline gelebilmesi için "ortak bir mücadele" kültürünün yaratılmasına çaba harcayan Kıbrıslı devrimcilerle daha yakından dayanışma ve işbirliği sürecine girecektir. TKP, verili statükoya yaslanan, büyük güçlerin denetimindeki diplomatik arayışların hiçbir sonuç vermediğinin açıkça görüldüğü bugünkü koşullarda bu mücadelenin gerçek taşıyıcısı olan Kıbrıslı siyasi güçlerin ve bu mücadeleyi destekleme borçları olan Yunanistan ve Türkiye komünistlerinin konuya ilişkin ortak bir yaklaşım ve işbirliği sürecine girmesi için üzerine düşeni yapacaktır. Bu aynı zamanda, TKP'nin bir çağrısı olarak değerlendirilmelidir.
5. Türkiye Komünist Partisi, Amerika Birleşik Devletleri ve onun müttefiklerine karşı direnen yurtsever Iraklılara en içten kardeşlik duygularını iletir. İşgalciler ve işbirlikçilerinin yenilgisi yakındır.
6. Türkiye Komünist Partisi, ABD destek ve talimatları doğrultusunda Filistin ve Lübnan'da işgalci politikalarını sürdüren İsrail'e karşı mücadele eden bütün güçlerin sarsılmaz dostudur.
7. Parti BM Barış Gücü adı altında Lübnan'a gönderilen Türk birliklerinin zaman yitirilmeksizin geri çağrılmasını talep etmektedir.
8. Türkiye Komünist Partisi, her geçen gün daha büyük bir askeri güçle saldıran emperyalist ülkelere kafa tutan Afgan halkının yanındadır. Parti, NATO kapsamında bu ülkede bulunan Türk birliklerinin derhal çekilmesini de talep etmektedir.
9. Türkiye Komünist Partisi, ABD'nin sürekli tehdidini hisseden İran ve Suriye halklarının olası bir saldırı durumunda emperyalist saldırgana gereken yanıtı vereceğinden hiç kuşku

duymamaktadır. Bir saldırı durumunda TKP, kardeşlerimizin yanında olacak, ülkemiz topraklarının emperyalist saldırılara üs olmasına izin vermeyecektir.

10. Türkiye Komünist Partisi, yalnızca halkımız için değil, bütün bölge için savaş ve işgal anlamına gelen tüm ABD ve NATO üslerine el konması, Türkiye topraklarının, hava ve deniz sahasının emperyalist ülkeler ve İsrail tarafından kullanılmasının yasaklanması için sonuna kadar mücadele etmeye kararlıdır.
11. Türkiye Komünist Partisi, Sosyalist Küba'yı, sosyalizm ve özgürlükten taviz vermeyen onurlu Küba halkını, komutan Fidel Castro'yu ve kardeş Küba Komünist Partisi'ni yoldaşça selamlar. Küba'ya karşı başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin sürdürmekte olduğu saldırgan ve hukuk dışı politikalara karşı bütün dünyadaki Küba dostlarıyla birlikte mücadeleye devam edeceğiz. ABD'de tutsak bulunan beş yiğit Kübalı yurtseverin özgürlüklerine kavuşması bu mücadelenin en önemli başlıklarından birisidir. Gerardo Hernández, Antonio Guerrero, Ramón Labañino, Fernando González ve René González serbest bırakılsın!
12. Türkiye Komünist Partisi, Latin Amerika'nın birçok ülkesinde yaşanan devrimci gelişmeleri heyecanla izlemekte, emperyalist barbarlığa dur diyen Venezuela ve Bolivya'nın devrimci iktidarlarını, yeni oluşan Ekvador ve Nikaragua hükümetlerini selamlamakta, kıtada söz konusu devrimci sürecin parçası olan tüm ilerici, yurtsever, komünist güçlere Türkiye işçi sınıfı adına en içten dayanışma duygularını iletmektedir.
13. Emperyalist saldırıları püskürtmenin önemli gereklerinden biri bağımsızlık mücadelesinin toplumda haklı ve meşru bir mücadele olarak yerinin güçlendirilmesi ve bunun karşısına dikilen engellerle hesaplaşmaktır. TKP'nin gençlik alanındaki gücü bu açıdan etkili bir şekilde değerlendirilmelidir. Bağımsızlık istemek suç değildir, burjuva kurumlarının pompaladığı gibi akılsızlık da değildir.

Bağımsızlık istemek, onurlu olmanın gereğidir. TKP'li öğrenciler bu gereği zedeleyen her türlü siyasi, ideolojik ve hukuki engelle mücadele edecek, gençliğin yurtseverlik mücadelesine kazanılmasına öncülük edecektir.

